

Sygn. akt I KO 21/19

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **K.J.**

skazanego z art. 258 § 3 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 lutego 2020 r.,

z urzędu kwestii dopuszczalności wniosku skazanego o wznowienie

postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu

Apelacyjnego w (...) z dnia 21 listopada 2017 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 10 kwietnia

2017 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności i zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów
postępowania wznowieniowego.**

UZASADNIENIE

W dniu 16 stycznia 2018 r. zarejestrowany został w Sądzie Najwyższym pod sygnaturą akt III KO 111/18 wniosek skazanego K. J. o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 listopada 2017 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 10 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...). Wobec nieuzupełnienia w wyznaczonym terminie braków formalnych wniosku, zarządzeniem z dnia 18 października 2018 r. odmówiono jego przyjęcia. W

zażaleniu na to zarządzenie skazany wniósł m.in. o wyznaczenie mu adwokata z urzędu. Postanowieniem z dnia 7 stycznia 2019 r. Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie, a w uzasadnieniu swojego orzeczenia wskazał, że wniosek o „przyznanie” adwokata zostanie rozpoznany odrębnie.

W dniu 19 listopada 2019 r. wpłynęło do Sądu Najwyższego pismo skazanego, w którym wskazuje on, że wniosek o przyznanie mu adwokata z urzędu nie został dotychczas rozpoznany. Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału pismo to potraktowane zostało jako nowy wniosek o wznowienie postępowania i zarejestrowano je pod sygnaturą akt I KO 21/19. W konsekwencji kolejnego zarządzenia z dnia 18 grudnia 2019 r. (k – 20 akt SN) zwrócono się do skazanego o udzielenie w terminie 7 dni informacji, jakie okoliczności wskazane w art. 540 k.p.k. i art. 540 a i b k.p.k. mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania, pod rygorem nierozpoznania wniosku o ustanowienie obrońcy z urzędu i skierowania wniosku na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k. w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku. W odpowiedzi, pismem z dnia 30 grudnia 2019 r., skazany wskazał, że:

- został skazany na podstawie zaświadczenia z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Ł. , którego nigdy nie składał i którego nie ma w aktach sprawy, co miało istotny wpływ na „na wyrok i zajęcie (...) majątku” (z uzasadnienia pisma wynika, że Sąd pierwszej instancji przyjął, że z zaświadczenia ZUS wynika, iż skazany zatrudniał tylko jednego pracownika, gdy w rzeczywistości zatrudniał 21 pracowników);
- w toku postępowania odwoławczego nie udostępniono mu akt sprawy, mimo złożonego wniosku;
- nie wzięto pod uwagę zaświadczenia, z którego wynika, że pracę rozpoczął od 16 roku życia i że przepracował niemalże 26 lat.

Do pisma dołączono kopie dokumentów składanych w postępowaniu odwoławczym, a także pisma pochodzące od wiceprezesa Sądu Apelacyjnego w (...) i ZUS Oddział w B. Inspektorat w Ł. .

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Postępowanie wznowieniowe jest sformalizowane i wiąże się z koniecznością sporządzenia i podpisania wniosku przez obrońcę będącego adwokatem albo radcą prawnym (art. 545 § 2 k.p.k.) oraz uiszczenia opłaty w wysokości 150 złotych. Nadto, konieczne jest podanie w nim podstaw wznowienia postępowania zawartych w szczególności w przepisach art. 540 i 540 a i b k.p.k. Stosownie do art. 545 § 3 k.p.k. Sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od obrońcy bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność.

Wniosek skazanego jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu wskazanego wyżej przepisu.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 10 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...) K. J. J. został skazany:

- za czyn z art. 258 § 3 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności,
- za czyn z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki 100 złotych,
- za czyn z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności,
- na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzono skazanemu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności,
- na podstawie art. 299 § 7 k.k. orzeczono m.in. wobec skazanego przepadek przedmiotów, praw majątkowych, własności nieruchomości i równowartości korzyści majątkowych wyliczonych w pkt XLIII i XLIV wyroku.

Orzeczenie to zaskarżone zostało w całości apelacją obrońcy skazanego. W środku odwoławczym (pkt 12) zarzucono „obrazę przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wyroku, poprzez zaniechanie poczynienia przez Sąd I instancji z urzędu ustaleń (dane z Urzędu Skarbowego w Ł.) dot. wysokości uzyskiwanych dochodów przez

oskarżonego K. J. w okresie poprzedzającym okres objęty zarzutem (2004 r.), podczas gdy oskarżony w toku swoich wyjaśnień wskazał, iż prowadził działalność gospodarczą już od roku 1994 i w związku z faktem prowadzenia tejże działalności zgromadził środki finansowe, którymi następnie rozporządzał”. W toku postępowania odwoławczego skazany skierował do Sądu Apelacyjnego pismo, które nazwał „uzupełnieniem apelacji (k – 8869 – 8874). W piśmie tym skazany zakwestionował, zawarte na stronie 73 uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji, jego zdaniem nieprawdziwe stwierdzenie, że prowadził działalność gospodarczą tylko przez trzy lata i że w tym okresie zatrudniał tylko jedną osobę. Wskazał, że w toku postępowania sądowego przedłożył dokumenty potwierdzające, że był czynnym podatnikiem oraz że przepracował 21 lat. Do pisma dołączył m.in. zaświadczenie wystawione w dniu 13 lipca 2017 r. przez ZUS Oddział w B. Inspektorat w Ł., z którego wynika, że na podstawie dokumentacji ustalono, że w okresie prowadzenia przez skazanego działalności gospodarczej od 1 listopada 1993 r. do 31 grudnia 2001 r. zgłaszał do ubezpieczeń z tytułu zatrudnienia 14 pracowników i 7 uczniów (k – 8872). W piśmie tym skazany skarżył się także na to, że nie udostępniono mu akt sprawy. Kolejne pismo, w którym skazany podnosił, że nie mógł zapoznać się z aktami oraz kwestionował rozstrzygnięcie o przepadku w kontekście źródeł nabycia majątku, znajduje się na k - 8961 – 8965. Z protokołu rozprawy apelacyjnej wynika, że omówione dokumenty wraz z załącznikami zostały odczytane przez sędziego sprawozdawcę (k – 8975). W uzasadnieniu swojego wyroku Sąd Apelacyjny odniósł się do zarzutów związanych z ustaleniem wysokości osiągniętych korzyści majątkowych, źródeł majątku skazanego i rozstrzygnięciem o przepadku (m. in. k – 9034 – 9037v).

Przedstawienie powyższych zdarzeń procesowych prowadzi do konkluzji o oczywistej bezzasadności wniosku o wznowienie postępowania.

Pisma skazanego składane w postępowaniu wznowieniowym powodują, że jedyną podstawą wznowienia, która może być rozważana, jest ujawnienie się po wydaniu zaskarżonego wnioskiem o wznowienie orzeczenia nowych faktów lub dowodów wskazujących na to, że:

- skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze,

- skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary,

- sąd umorzył lub warunkowo umorzył postępowanie karne, błędnie przyjmując popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Oczywista bezzasadność upatrywania podstaw wznowienia we wskazanym przepisie wynika z dwóch powodów. Po pierwsze, przywoływane przez skazanego fakty i okoliczności nie mają waloru nowości, ponieważ podnoszono je w postępowaniu odwoławczym (pisma skazanego, zbliżone do składanych w postępowaniu wznowieniowym, odczytane zostały na rozprawie apelacyjnej, odniesiono się również do zarzutów apelacji). Po drugie, wskazywane przez skazanego argumenty nie mają znaczenia z punktu widzenia tego, co w świetle art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. ma być nimi wykazane. Skazany w rzeczywistości kwestionuje prawidłowość i rzetelność rozpoznania wniesionej apelacji, a także samego postępowania odwoławczego w kontekście niemożności zapoznania się z aktami sprawy. Okoliczności te nie mogą jednak stanowić podstawy skutecznego wniesienia wniosku o wznowienie postępowania.

Kierując się powyższym uznano, że nie zachodzi potrzeba wzywania skazanego do uzupełnienia braków formalnych wniosku, a także rozpoznawania wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu i orzeczono, jak na wstępie.

